

Bygda som ble kulturhovedstad

På E134 litt nord for Drammen, på vei mot Kongsberg, finner du avkjørselen til den vesle bygda Vestfossen. Her har Statens Vegvesen nylig skrudd fast et nytt severdighetsskilt med innskriften «Kunstlab.». Slike skilt skrur ikke opp i hytt og pine ... I år 2000 kjøpte billedkunstner Morten Viskum den gamle cellulosefabrikken i Vestfossen, og etter kort tid tok han fatt på en storstilet restaurering støttet av kommunen, fylkeskommunen og Norsk kulturråd. Tre år senere steg de gamle bygningene opp fra grønsken og mosen som Kunslaboratoriet og har siden den tid kunnet skilte med spennende og storstilte utstillinger av samtidskunst i ypperste klasse. Og nå står biblioteket for tur med «Senter for leselyst» som det litterært forankrede bidraget til satsningen på kunst og kultur i Vestfossen, i egne øyne det norske svaret på den tidligere så forfalne baskiske industri- og havnebyen Bilbao, berømt bl.a. for sitt gedigne museum...

UT AV DVALEN

Du ska' itte røre Vestfossen, Vestfossen er et lite sted

Der humla har fått suse, i årevis i fred

Og i Vestfossen er humlesusen alt som skal skje

SLIK LYDER FØRSTE VERS AV vestfossing Roar Jelstads dikt, Du ska' itte røre Vestfossen, fritt etter Skjæråsen, og fremført på et folkemøte i 1996 – i Vestfossen. Tema var stedsutvikling. For etter treogtyve år i dvale mente Øvre Eiker kommune det var på tide å gå grundig til verks for å vekke til live dette vesle stedet ørkesløsheten hadde forvandlet til et langt støvete gjesp, og hvor det eneste som ruvet i landskapet var den tomme fabrikken og minnet om de femhundre arbeidsplassene som var gått fløyten.

Så – hva er det som i disse tider kan make å vekke slike dødsdømte steder til live, om ikke det siste tiårets rungende mantra; kunst og kultur! Fra nord til sør ropes det om kunst og kultur. Kunstvei her, kulturby der, kunstnerdal til høyre, kulturmønstring til venstre. Til man får lyst til å brette seg. For hvor mye kunst og kultur kan et grisgrendt land som Norge tåle? Og er det mulig å skape grobunn for et frodig kunst- og kulturliv der ingen av delene egentlig finnes? Og på hvilket grunnlag kunne Øvre Eiker kommune gi Vestfossen tilnavnet Kulturhovedstaden i sitt stedsutviklende visjonsskrift? Var ikke det litt vel ambisiøst?

Jostein Barstad, en visjonær rådmann.

Jostein Barstad, rådmann i Øvre Eiker kommune siden 1996, og kulturarbeider i samme kommune siden tidenes morgen, syntes ikke det. Ikke da, og ikke nå.

– Da vi i 1996 nedfelte en visjon for hele kommunen, var det helt naturlig at Vestfossen skulle ha en rolle som kultursted. Vi snakker om et tettsted med urbane trekk, som på grunn av sin industri og sin beliggenhet ved en elv blant annet har tradisjoner for fri flyt av tanker. Dessuten ligger jo fabrikklokalene her, og Fossesholm herregård som er godt kjent fra før.

FRA NASJONAL ...

I visjonen står det skrevet at Vestfossen skal være et sted med lokal, regional og nasjonal kulturbetydning.

– Helt siden 1990 har vi vært opptatt av stedsutvikling som fenomen, og vi har gått grundig til verks med å utvikle vår egen strategi for hele kommunen, basert på tanker fra blant annet Norges fremste stedsteoretiker, arkitekt Chr. Norberg Schultz. Han legger en dimensjon til stedsbegrepet som går langt utover den instrumentelle, ved å fokusere på hvordan verdistrukturer gjenspeiles i de fysiske strukturene og omvendt. Se på Drammen med alle sine fartsårer; de er jo uttrykk for valg som er tatt. Verdivalg slik jeg ser det. Ta en landsby i Italia som motsats ... eller tenk på amerikanske forsteder med milevis av områder som er helt like, hvor du aldri kommer hverken inn eller ut. Slike steder opphører å eksistere. Så vi har stjålet uhemmet av Schultz' teorier, og mikset dem med blant annet amerikanske tanker om hva det er som gjør at visse bedrifter lykkes fremfor andre. Kriterier vi har adoptert og transformert inn i vår egen strategi er «big hairy audacious goals», samt felles ståsted, felles verdigrunnlag og entusiasme for å nå målet. Begrepene identitet, estetikk, bærekraft og tilhørighet er også viktige bærebjelker i arbeidet med å bygge en teoretisk inngang til stedsutvikling, og for kunst- og kultursatsingen har vi i tillegg innlemmet begrepene innvoasjon, toleranse og erkjennelse.

– Oj, store tanker og flotte ord fra en liten kommune?

– Absolutt. Men slik vi ser det handler det om å bruke kunnskapen fra den andre siden, altså kunstnerne side, og innlemme den i samfunnsstrategien. Det genuine med kunsten er at den beveger seg flytende over i nye former for erkjennelse. Derfor finner man alltid inspirasjon til nytenkning innen kulturens og kunstens domener – det er hva som skjer der som på sikt får folk til å tenke annerledes. Det handler om en innebygget toleranse i forhold til omgivelser, samfunn og utvikling, og det er nær sammenheng mellom denne toleransen og innovasjon. Kunst forteller alltid noe annet om virkeligheten enn de tradisjonelle formidlingsveiene gjør.

Så på denne måten ønsker vi å bruke de kreative kreftene i nærmiljøet som spydspisser i egen stedsutvikling, og slik utvider vi kunst- og kulturperspektivet til å bli noe mer enn noe man henger på veggen for å få resten til å fremstå som attraktivt.

I år 2000 kjøpte billedkunstner Morten Viskum den gamle cellulosefabrikken i Vestfossen.

Der er vi forrensten inne på diskusjonen om norsk kunst- og kulturpolitikk generelt. Norge, verdens rikeste nasjon, har etter min oppfatning i liten grad tatt et slikt perspektiv innover seg, i motsetning til hva andre og langt mindre bemidlede nasjoner har gjort.

– Så dette var altså det fundamentet Morten Viskum ble kjent med da han kom til dere og fortalte at han hadde kjøpt en nedslitt fabrikk på Vestfossen med tanker om å skape ny arena for samtidskunst?

– Ja, det passet ham, og det passet oss. For det vi manglet var det grunnleggende konkrete grepet. Derfor gav det et enormt politisk trøkk da Morten dukket opp, fordi vi da fikk et uttrykk å forholde oss til.

... TIL INTERNASJONAL

Med Kunstlaboratoriets tilblivelse begynte kommunen å ane konturene av hvor det bar med Vestfossen.

– Da gira vi opp ambisjonene. I europeisk sammenheng er det gjort noen epokegjørende grep som har hatt stor symbolverdi for utviklingen av Vestfossen som kulturhovedstad, blant annet Holstebros kjøp av Giacometti i 1963–64. Kommunen var på nedtur – fraflytting og forfall. Blakke og nedtrykte tok daværende ordfører og kommunaldirektør de 270 000 siste kronene fra kassa, dro ned til Giacometti og kjøpte «kvinne på kjerre». En visjonær markering av at nå skjer det noe nytt. Men dette var rett før valget, så de kunne ikke vise den fram.

De gjemte den, men den ble oppdaget og de måtte inn på teppet. Det endte i en stor diskusjon som igjen markerte vendepunktet i Holstebros historie. I dag er Holstebro det stedet alle valfarter til for å lære noe om kulturstrategi. I vår tid har vi jo Bilbao som bilde på det samme. Så her er vi nå; et tettsted i Øvre Eiker med en markant industrihistorie. Så hvorfor ikke tenke Vestfossen som tettstedsvarianten av Holstebro og Bilbao?

FULL MOBILISERING

Refleksjonen rundt et europeisk kulturtettsted fordrer at også alle kommunale institusjoner bygges ut rundt det kulturelle aspektet ved livet.

– Strategien skal etterhvert gjennomsyre stedet med kunst og kultur, og i den sammenheng er det ekstremt viktig å brøse opp egne aktiviteter, som skole, barnehager osv, slik at også de blir en del av kulturkonseptet. Derfor flytter vi kulturskolen vår hit, og det er også meningen at den lokale skolen etter hvert skal lene seg på visjonen for Vestfossen når den utvikler sitt skolekonsept. Faktisk er det slik at alle tjenester kommunen yter skal bidra til visjonen, og så får Stortinget mene hva de vil, for dette vet vi best.

– En slik storsatsning på kunst og kultur vil vel også trekke til seg folk utenifra?

– Vi håper at Vestfossen kan bli en magnet, at vi gjennom det vi oppnår ved å satse stort vil trekke nye

menneskelige ressurser hit. Vi håper også på en ringvirkning innen andre typer virksomheter som primært ikke er kultur eller kunstrelaterte, men som likevel vil ha utbytte av å befinne seg i nærheten av denne typen miljø. Det vi har sagt er at vi i løpet av en ti-årsperiode skal erstatte i alle fall 150 av de 500 industiarbeidsplassene som gikk tapt på sytti-tallet med kultur- og kunstrelaterte arbeidsplasser.

FYSISK OG VIRTUELT

– Kan du nevne noen konkrete tiltak som skal, eller er i ferd med å iverksettes for å nå dette målet?

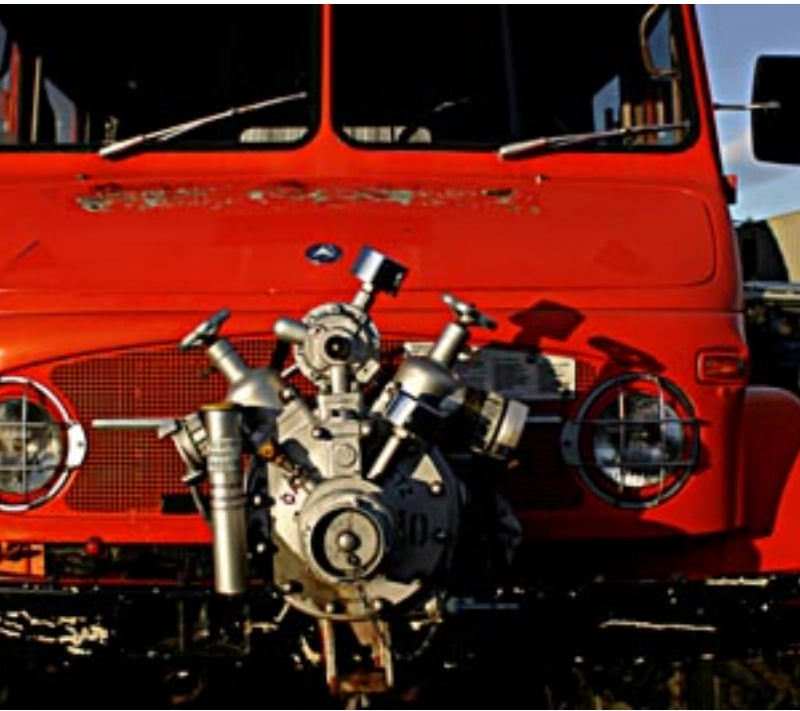
– Utviklingen av Senter for Samtidskunst. Den 8. mai i år åpner 4000 m² vegg i vegg med Kunstlaboratoriet og det nyåpnede Galleri Star. Plassen fylles med diverse samtidsrealterte kunstuttrykk – i vid forstand - til en pris på 100 kr pr m² for aktørene.

Det dreier seg om utadrettede virksomheter, slik at senteret også blir et sted det går an å besøke. Formidling og deling er nøkkelord for alt vi foretar oss, fordi det fører til identifisering, også for de som bor her uten selv å være kreative.

– Dere har også et bredbåndprosjekt på gang?

– Ja, i reint kulturelt perspektiv vil vi bruke nettet til å kommunisere kultur og kunst interaktivt, ikke minst i forhold til skole, for det er i den oppvoksende slekt fremtiden vår ligger. Men bredbåndsattingen bygges ikke

bare rundt kultur, det handler også om demokratisering av adgang til informasjon. Vi har introdusert begrepet demokratisk kapital, som for oss står for den verdien folkedugnaden representerer i samspill med oss, og i Vestfossen har folk allerede begynt å bruke denne muligheten. Det er blant annet etablert en stiftelse ved navn Kulturhovedstaden Vestfossen som består av ildsjeler som har påtatt seg å jobbe med kulturifisering, både lokalt og i forhold til omverdenen – via nettet. Går du inn på for eksempel Google og skriver «kulturhovedstaden» kommer du til Vestfossen. Så dette er noe folk er i ferd med å ta til seg som sitt eget. Og det er klart – når du får det ene avisoppslaget etter det andre, så skaper det stolthet og stedstilhørighet etter år med nedtur. Og det er her nøkkelen til å lykkes ligger.

FIRE FYRTÅRN

fungerer som knutepunkter for den kulturelle bredbåndssatsingen, alle fysisk plassert i Vestfossen. Kunstlaboratoriet står ansvarlig for formidling av billedkunst, Scenerommet for scenekunst, Fossesholm har ansvaret for det historiske perspektivet og Senter for leselyst tar seg av litteraturen.

– Så biblioteket har kanskje også en finger med i spillet her?

– Mer enn en finger. Noe vi allerede har, er et prosjekt som heter «Bokbamsen». Det dreier seg om en introduksjon til lesning der vi etter en treårig prøveperiode nå har opprettet en 100% stilling – med tittel bokbamse. Bokbamsen introduserer alle nyfødte i Øvre

Eiker for litteraturens verden, og så følger hun dem frem til skolealder.

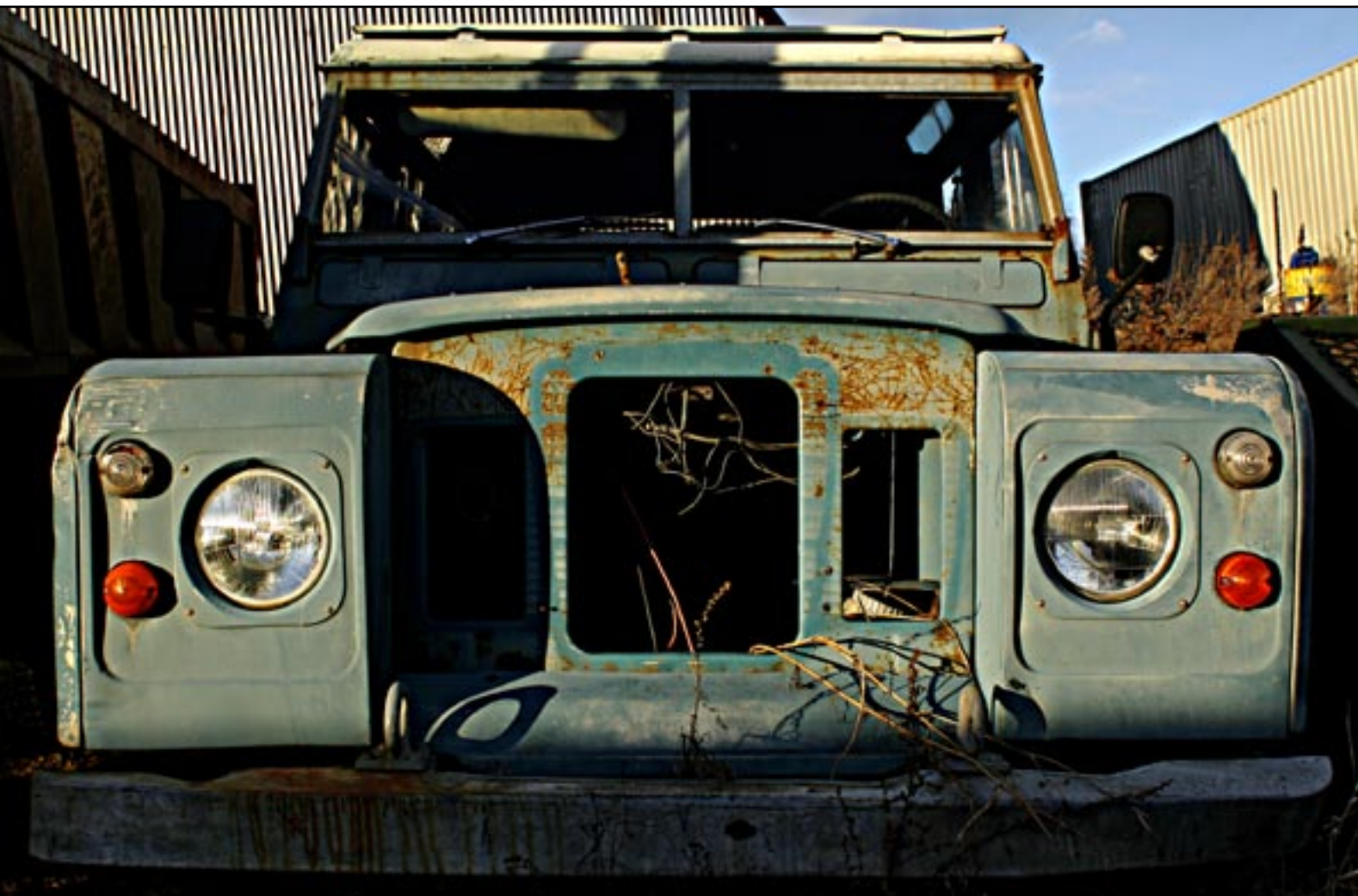
– På hvilken måte?

– Som en egen institusjon i biblioteket, med personlige møter, bokpakker osv. For noen år siden klipet biblioteket en kronikk til meg fra Dagbladet som omhandlet et slikt prosjekt i Markaryd, Sverige. Kommunen hadde lavt utdanningsnivå og tester viste at ungene skåret lavt på leseforståelse. Men etter noen år med dette prosjektet var de nesten på topp i Sverige. Vi her i rådhuset tente på ideen, og nå lokaliserer vi også denne aktiviteten til vårt nye Senter for leselyst i Vestfossen.

– Det blir mye på en gang dette her. Makter dere å favne det hele?

Det er klart det blir oppturer og nedturer, og vi vet at vi ikke kan få til alt vi prøver på, men hvis vi lykkes med noen av fremstøtene, for eksempel det kommende Senter for Samtidskunst og Morten Viskums nye Galleri Star, så har vi et solid fundament og da kommer det garantert til å akselerere. Dessuten er det utrolig viktig og spennende å få lov til å ha de store hårete måla. Vi har 800 kommunale årsverk til rådighet for å realisere dem, åtte hundre regiasistenten, pluss et solid forankret rammeverk som gir rom for vidløftighet, så da skulle det jo være en mulighet. Og visjoner er jo noe man har i en tredve, førti år før det virkelig blir noen effekt av dem. Nå er det branding vi driver med, og har man tatt mål av seg til å bli tettstedsvarianten av Bilbao må man tenke stort. ●

Fysisk og virtuell

– Det er viktig at litteratursiden representeres av et aktivt og fremtidsrettet senter som skal være med på å gjøre Vestfossen til den kulturhovedstaden vi ønsker.

I SKYGGEN AV VESTFOSSENS storstilte kunstsatsing vokser det nå fram et senter som skal gjøre aktive lesere av Øvre Eikers innbyggere. Biblioteksjef Anbjørg Torgersen legger lista høyt, med personlig oppfølging av 200 nye verdensborgere hvert år. Senter for leselyst, heter den lokale nyskapingen.

For en som kommer utenfra, kan Øvre Eikers bibliotekjeneste virke ganske unnselig, slik det desverre ofte er med bibliotek. Vanskelig å finne på nettet, og når det endelig lar seg oppspore, er det ingenting der som forteller noe som helst om bibliotekets rolle i Øvre Eikers kulturliv. Det måtte faktisk en rådmann til for å informere om hvilken rolle biblioteket innehar, både innen kultur- og litteraturformidling generelt, og i forhold til utviklin-

gen av Vestfossen som Øvre Eikers kulturhovedstad.

VIRTUELT OG NÆRT

Biblioteksjefen bekrefter at bibliotekets nettsider er vanskelige å finne hvis man går via kommunen, men forsikrer at de er flittig brukt av lånerne, og at de skal utvikles parallelt med utviklingen av Senter for leselyst.

– Vi kommer til å være en viktig del av kommunens satsning på kulturformidling via bredbånd, og det nye senteret skal drive med alle former for lesestimulering myntet på barn og ungdom – både fysisk og virtuelt.

– En slags kvintessens av Hernes' bibliotekvisjoner på nitti-tallet?

– Det kan du godt si. Vi legger lista høyt, og for å

Biblioteksjef Anbjørg Torgersen legger lista høyt.

kunne gjøre det har vi søkt om midler fra ABM. Det er viktig at litteratursiden representeres av et aktivt og fremtidsrettet senter som skal være med på å gjøre Vestfossen til den kulturhovedstaden vi ønsker, sier Anbjørg Torgersen.

– Vi ser på senteret som det litterært forankrede bidraget til satsningen på kunst og kultur i Vestfossen, den fysiske lokaliseringen av et formidlingssenter som beveger seg like mye i det virtuelle som i nærmiljøet. Det skal være en integrert del av kommunens satsning på kulturformidling via bredbånd, og et fysisk knutepunkt for alle former for lesestimulering myntet på barn og ungdom. Vi kommer til å jobbe tett med de tre andre hovedaktørene, og slik det ser ut til å utvikle seg blir det nesten umulig å snakke om oss uten å ta med de andre i samme slengen.

– Hva med hovedbiblioteket i Hokksund? Skal det liksom forbli det gode gamle biblioteket som tar seg av alle de tradisjonelle bibliotekjenestene?

– Det kommer nok til å skje en del forandringer her og, det er jo noe som heter ringvirkninger, men det er riktig at vi her i Hokksund kommer til å holde oss innenfor de mer tradisjonelle rammene – i alle fall foreløpig. Ellers vil jeg gjerne nevne at det er en veldig positiv holdning til biblioteket her i Øvre Eiker. Over hele landet blir filialer lagt ned, mens her har man valgt å utvide. Nå jobber vi med at hver filial skal ha sitt særpreg, og slik utfylle hverandre.

MED BOKBAMSEN SOM MAL

For Vestfossens del blir det altså Senter for leselyst, med utgangspunkt i den allerede eksisterende filialen bestående av 490 ganske nyoppussede kvadratmeter på ungdomsskolen. En arbeidsgruppe på fire er allerede

Anne Kathe Firing, bokbamse på 4. året.

godt i gang med planleggingen, og malen som legges til grunn for det videre arbeidet er den tidligere omtalte bokbamsen, solid forankret i kommunen, og med godt ry langt utenfor Øvre Eikers grenser.

Anne Kathe Firing, deltaker i arbeidsgruppa og bokbamse på fjerde året, har mye å gjøre. Tohundre nye verdensborgere hvert år som skal ha personlig oppfølging frem til skolealder.

– Med Senter for leselyst er det meningen å følge dem videre også – ut grunnskolen.

– Hva slags planer har dere?

– Vi er fremdeles i startgropa, så inntil videre snakker vi om tanker, og når vi er i gang vil vi sikkert se andre muligheter enn de vi ser nå, men per i dag ser vi for oss at leselystsenteret viderefører leselyst-tjenestens (les: bokbamsens) metoder med personlig nærvær og innkjøp av gavebøker til for eksempel 5. og 9. klassene. Videre vil vi vektlegge den aktive deltakelse fra elevene, blant annet ved skrive- og leseverksteder med muligheter for oppgaver, samt litterære samtaler med utgangspunkt i elevenes egne leseopplevelser. Og selvfølgelig forfatterbesøk med for- og etterarbeid. I tillegg skal prosjektet bidra til å utvide elevenes rolle som litteraturformidlere i ulike sammenhenger. Vi har også et lokalhistorisk arkiv, Eiker arkiv, plassert i biblioteket i Vestfossen. En aktiv bruk at dette kommer også til å spille en viktig rolle i utviklingen av senteret. Alt skal foregå både på den fysiske og virtuelle arena. Nettet vil gi oss muligheten til å virke interaktivt også utenfor kommunens grenser, og vi ser for oss at vi på sikt vil kunne tilby vår kompetanse til andre kommuner.

Jon Mihle fjerner terskler.

Fra pynt til næring

– Det finnes ikke grenser for folks behov for kunst og kultur, mener Jon Mihle.

JON MIHLE, SCENEKUNSTNER som sammen med Morten Viskum og Øvre Eiker kommune står ansvarlig for utvikling av en av kommunens nyeste satsninger, Senter for samtidskunst, er av dem som har valgt å bosette seg i Vestfossen på grunn av kommunens uttalte visjoner. Han mener det ikke finnes grenser for folks behov for kunst og kultur.

– Mange målinger er gjort på hva det er som får folk til å flytte til steder, og svarene er entydige; gode skoler og kultur. Derfor er kultur etterhvert blitt et ord med positiv klang, og det er bra, for etter min oppfatning finnes det intet metningspunkt. Det hadde vært mye verre hvis alle på død og liv skulle produsere porselen. Men – man kan heller ikke puste liv i noe som i realiteten ikke eksisterer. Det må være et reelt behov til stede, og så må kommunen være med på å gi gode vekstvilkår for de aktørene som skal holde dette oppe. Ønsker man for eksempel å skape et kreativt senter, må man bygge det på stabile kreative krefter ...

– Hva skal til for å holde på de kreative kreftene?

– God plass – billig. Så enkelt er det. Og det kan Øvre Eiker tilby i form av to nedlagte fabrikker. Når de da i tillegg viser en sjelden profesjonalitet i forhold til hva kunst og kultur er, slipper man som kunstner hele tiden å skulle forklare og legitimere nytten omgivelsene vil ha av at man får realisere sine ideer og boltre seg på stor plass til en billig penge. Når rådmann og kommune også velger å bruke våre ideer og prosjekter som ledd i sin helhetlige kommunale strategi er vi endelig kommet dit hen at kunst og kultur ikke lenger bare er pynt, men en viktig del av næringsgrunnlaget for et samfunn. Kommunen gir altså ikke penger, men velvilje, og får den tilbake som innhold – og på sikt vil dette være med på å gi arbeidsplasser.

DEMOKRATISERING AV KUNST OG KULTUR

I tillegg til Senter for Samtidskunst, står Mihle ansvarlig for drift og utvikling av Scenerommet som fysisk

befinner seg i senteret, og som samtidig er en av de fire hovedaktørene i det Høykom-støttede prosjektet «interaktiv kulturformidling via bredbånd». Siden han har en misjonær i magen driver han også nybrottsarbeid på feltet «formidling av samtidskunst til barn og unge». Prosjektet som blant annet er støttet av ABM prøver ut en formidlingsmodell der målet er å gi kommunens ungdom en grundig innføring i både billedkunst og scenekunst gjennom utstillinger, performance og workshops.

– Vi snakker om en tidsramme på to år, og det handler om å fjerne den høye terskelen man vanligvis forbinder med samtidskunst, åpne opp, få i gang modningsprossesser. Samtidig ønsker vi å etablere oss som en varig formidlingsaktør, og det ser det ut til at vi skal få til, for interessen for prosjektet er allerede så stor at opplegget nå også leveres som betalt tjeneste til andre kommuner.

Bredbåndprosjektet har to agendaer: Å knytte sammen alle kommunale institusjoner og slik skape et godt informasjonsnettverk som er tilgjengelig for alle som bor i kommunen, og å synliggjøre Vestfossen for omverdenen – som arne for kunst og kultur. Det er denne biten som støttes av Norges forskningsråd i form av utviklingsmidler.

– Det er interaktiviteten, kommunikasjonen utover de fysiske begrensningene som skaper utfordringene, og i den sammenheng har det vært viktig å definere noen fysiske rom som skal fungere som kilder til å spre kunnskap, opplevelse og læring ut i nettverket. Siden Vestfossen er utpekt til kulturhovedstad i kommunens visjon, har valget falt på fire virksomheter som alle befinner seg her.

– Er dette så nytt da?

– Ja, faktisk er det det. Det finnes digital kunst på nettet, men det å bruke den som del av et større formidlingsopplegg der man fokuserer på interaktivitet – det er nybrottsarbeid. Og kanskje også et steg på vei mot en demokratisering av kunsten.

– Hvordan ser Vestfossen ut om ti år?

– Hvis vi greier å holde trykket oppe, trekke til oss flere kreative mennesker og skape liv og vekst slik vi har planlagt, vil den gjennomsnittlige vestfossing bli mer og mer knyttet til det som skjer her – og dermed til sitt hjemsted. De vil også selv komme til å bidra, noe som vil gjøre stedet enda mer vitalt og spennende å komme til. Og derfra kan det jo bare gå en vei. Men det må hard jobbing til. Vi har ikke et eneste laubær å hvile på.

Kulturhovedstaden Vestfossen vår/sommer 2005

Vestfossen Senter for samtidskunst

1.etg:

- Galleri Van Bau: viser utstillingen AdUndas v/fire norske samtidskunstnere: Hans E. Thorsen, Espen Henningsen, Eivind Blaker og Oscar Askelsen. Det vil bli tre forskjellige utstillinger i løpet av sommeren.
- Galleri Viskum2: Morten Viskum presenterer egne arbeider.
- Scenerommet: Arena for produksjon og visning av moderne scenekunst. Minifestival i forbindelse med åpning.
- Stag: Drammensbasert kunstnergruppe viser ansikt. Arena for utstillinger og samarbeid kunstnergrupper imellom.

2.etg:

- Atelierer og visningslokaler. Formverk (møbel- og industrideignere) og tegnere på plass. Andre kunstnere på vei.
- Kulturskolen i Øvre Eiker; Slagverksstudio.

Kjeller:

- Drammen museum v/ Åsmund Torkildsen: Restaurering og magasinering av Buskeruds kunstsamling. Arbeidsplasser opprettes.

Prosjektrom: Viskum

Kunstlaboratoriet m/kafe Cellulose

I samarbeid med Moderna museet i Stockholm og Nasjonalmuseet i Norge vises svensk og norsk samtidskunst fra årene 1990 – 2005.

Galleri Star

Separatutstilling med Joseph Beuys.

SenterforSamtidskunst,GalleriStarogKunstlaboratorier
åpent i perioden 7. mai til 2 oktober.

Fossesholm herregård

1. juni - 31. august. Maleritstilling i Verkstedet v/Liv Kåsa Andersen
11. juni - 28. august: Sommerutstilling i låven. Kunstutstilling - kollektivutstilling. Tema: utstilling om norsk folketro.
1. juli - 31. juli. Kunstutstilling v/Nanti Bryn Hansen og Per H. Hansen.
Faste aktiviteter: Herregårdsomvisning, dukkeutstilling, Nedre Buskerud Hjemmefrontmuseum, brukskunstbutikk og kafe.

Shoddyhuset (åpent fra mars)

1. etg: Glasshytte: Haugiani glass
2. etg: Fragment: Fotograf Rune Guneriussen
3. etg: Galleri Møllabekken
Vårutstilling – billedkunst og keramik: Ingunn van Etten
Sommerutstilling – inne og ute: Skulptur, fotografi, glasskunst, maleri.
Div. kunstnere

Vestfossen virtuelt – 2005 /2006

I løpet av de neste årene vil Vestfossen fungere som fysisk sentrum for en storstilet satsing på kulturformidling via bredbånd. Høykom (program for tilskudd til høyhastighetskommunikasjon 1999 – 2007, Norges forskningsråd) har støttet Øvre Eiker med prosjektmidler i tre år. Det dreier seg om interaktiv formidling, der Fossesholm, Kunstlaboratoriet, Scenerommet og det nyopprettede Senter for leselyst (ansv: Øvre Eiker Bibliotek) etableres som kilder for spredning av kunnskap, opplevelse og læring ut i nettverket.